

2024.01.14 Epiphania utáni 2. Vasárnap

Köszöntés: Lk13,29 Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában.

Olvasmány: Jer14,1-9 : Ezt az igét mondta az Úr Jeremiásnak a szárazságról: 2 Gyászba borult Júda, kapuiban ájuldoznak, gyászolnak országszerte, Jeruzsálemben jajkiáltás hangzik. 3 Az előkelők vízért küldik szolgálóikat; azok a ciszternákhoz mennek, de vizet nem találnak. Üres edényekkel térnek vissza, szégyenkeznek, pirulnak, fejüket eltakarják. Jer 2,13; Ám 4,8 4 Rettegnek a termőföld miatt, mert nem volt eső az országban. Szégyent vallanak a szántóvetők, fejüket eltakarják. Jóel 1,11 5 Még a szarvas is, ha megellett a mezőn, otthagyja borját, mert nincsen fű. 6 A vadszamarak ott állnak a hegytetőkön, levegő után kapkodnak, mint a sakálok, tekintetük elhomályosul, mert nincsen fű. 7 Ha bűneink ellenünk szólnak is, tégy jót velünk, Uram, a te nevedért! Mert számtalanszor elpártoltunk, vétkeztünk ellened! Zsolt 25,11; 79,9; 109,21 8 Ó, Izráel reménysége, szabadítója a nyomorúság idején! Miért lennél olyan, mint az ország jövevénye, vagy mint a vándor, ki csak éjjelre tér be? 9 Miért lennél olyan, mint a riadt férfi, vagy mint a vitéz, aki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, Uram, rólad neveztek el minket: ne hagyj el bennünket!

Alapige: Zsid12,12-15

Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítétek meg, Ézs 35,3 13 és egyenes ösvényen járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon. 14 Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat. Róm 12,18 15 Ügyeljetez arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűség gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.

Kedves Testvérek!

A zsidókhöz írt levélnek már a címéből is kitűnik, hogy kiknek is szánta a szerző. Olyan gyülekezetnek, ahol az ószövetség hagyományai, a zsidóság előírásai és maga az első testamentum, az ószövetség ismerete alapvető volt.

Csakhogy az első században nagy kérdés, hogy akkor hogyan is lesz tovább. S akik elkezdik Krisztust követni, akik ezen az irányon mennek tovább, azokra joggal mondhatjuk azt, hogy úton vannak.

De ezt mondhatjuk minden emberre egész életében.

Így magunkra is. Hiszen úton vagyunk. Nemcsak bármilyen közlekedési eszközzel, biciklivel, kocsival, gyalog vagy repülővel.

Hanem az életünk útján is.

Itt használ is a szerző egy nagyon érdekes képet. Hogy erősítse meg a gyülekezet a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket. S javasolja, hogy egyenes ösvényen járjanak.

Mínta csak egy fizioterapeutát hallanánk. Csak óvatosan, nem kell a hepehupás úton járni, pláne nem remegő tönkrement térddel, meg megroggyant testi egészséggel.

S ez egy nagyon szemléletes kép. Merthogy a sántának, a nehezen járónak sima felületen, egyenes úton kell járnia. Csak szép lassan ahogy Felsőőrben is szoktuk emlegetni.

S nem a Raxra a Wechselre vagy éppen a Grossglocknerre kell felmásznia köveken, s kacsaringós utakon keresztül. Egy labilis lábú embernek csak szépen lassan kell mennie, hogy tudjon gyógyulni, ha lehet neki.

Persze ez csak képletes beszéd. Itt inkább egy lelki útra utal a szerző. S mint mondtuk, mindannyian vagyunk ilyen lelki utakon. Hiszen egyből így folytatja: törekedni békességre és szent életre, az Istenhez való közeledésre.

Azaz mindannyiunknak van egy személyes lelki útja. Amiben néha mi is megroskadt térddel és meglankadt kézzel megyünk előre, s néha csak botorkálunk, s keressük az egyenes, sima egyszerű utat, ahol tudunk haladni.

S nem merünk, s nem vagyunk talán képesek sem megugrani valami nagyobb, valami nehezebbet az életünk folyamán. Egy kihívást, egy nehézséget, legyen az egy kockázatos döntés, a felelősség vállalása. Mondjuk úgy, hogy a lelki értelemben vett felnőtt élet.

Merthogy a keresztyénségben is valahol az lenne a cél. Hogy a hitünk felnőtt, egészséges legyen. Nem pedig káros, vagy másokat bántó.

S ennek mindig van aktualitása, s mindig érdemes rá visszagondolni, hiszen az életünk tele van feladattal, kérdéssel, megoldásra váró dolgokkal, amelyekbe nem mindig egyszerű belevágni, vagy végig vinni.

Még szerencse, hogy nem vagyunk egyedül ezen az úton. Hiszen gyülekezeti tagok vagyunk. Itt Felsőőrben, de Ausztriában is. Hiszen nem egyedüli gyülekezetként, nem egyedüli protestánsokként, s nem egyedüli keresztyénekként kell élni az életünket.

Közösségben. Még ha a közösség néha nem működik olyan olajozottan ahogyan szeretnénk. De mégis. Működik, beszélünk egymással, támogatjuk egymást. Meglátogatjuk a beteget, együtt örülünk az örülővel, és sírunk a síróval. Támogatjuk ahogy tudjuk a másikat.

Megosztjuk a feladatokat.

Tegnap Bécsben tartottuk az első zsinati ülésünket, ami a 6 éves ciklust illeti. S választottunk különböző csoportokba embereket, akik adott szakmai kérdésekkel foglalkoznak, képviselnek minket az evangélikusokkal közös zsinaton s még sorolhatnánk.

S persze tervezünk, meg mérlegelünk, mert látjuk, hogy nem egyszerű. Van olyan gyülekezet, ahol már 2 éve helyettesíteni kell, mert nincs saját lelkészük, s most egy másik gyülekezet is megüresedik.

No meg persze sok-sok más kérdés is előjött és előjön. Hiszen nemcsak a saját utunkon, hanem a közös útjainkon is van mivel foglalkozni.

Legyen az a közösség a családjunk, a gyülekezet, az egyházunk, vagy a keresztyénség kérdései.

S vajon, hogy tudjuk erősíteni a térdeket s a kezeket? Vajon hogyan tudunk előre menni, s tenni a dolgunkat, szolgálatunkat?

A levél szerzője arra buzdít, hogy ne hajoljanak el Isten kegyelmétől, ne keseredjenek meg, mert az fertőz. Mert az burjánzik.

Nekem ezek nagyon ismerősen s erősen csengő szavak.

Régen bezzeg jobb volt. Többen voltunk a templomban. Sokkal kevesebb háború volt. Nem voltak ilyen bajok, mint most. Nem látszik a fény az alagút végén. S még sorolhatnám.

Mennyi minden van, amin kesergünk. Nap mint nap, rengeteg keserűség és baj folyik keresztül az életünkön.

Kesergünk olyasmin is, amit csak azért látunk így, mert sokkal gyorsabb világban, sokkal több minden eljut hozzánk, mint korábban. Hiszen, ha vulkánkitörés van Izlandon vagy földrengés Japánban arról néha már órákon belül hallunk.

De kesergünk olyasmin is, amin talán mi is tudnánk, vagy tudunk változtatni, feltéve hogyha akarunk, hiszen a fogyasztási szokásainkon, az életmódunkon, a másik emberhez való viszonyunkon lehet változtatni, ha akarunk.

És olyasmin is kesergünk, ami fölött nincs hatalmunk változtatni. Hiszen nem tudjuk a földi halálnak útját állni, csak késleltetni, nem tudunk tragédiákat visszacsinálni.

De valahol a keresztyénség egyik fontos része, hogy nem kéne megkeserednünk. Mert a kegyelem megújít. Mert Istennek van velünk dolga, s kísér minket. A saját és a közös utunkon is. S eszünkbe juttatja hogyha kinyílik rá a szemünk, a fülünk, az eszünk meg lelkünk, hogy ő kegyelmes Isten.

Adja meg Ő a kegyelmes Isten, hogy hitben egészségesen tudjunk járni az úton, hogy erősödjön nemcsak a lábunk s a karunk, hanem a lelki életünk is. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László